

ARBEJDER BLADET

2. årg. nr. 7

AALBORG UNIVERSITETSCENTER
Universitetsbiblioteket

oktober/november 1971

KLASSE-SOLIDARITET VEJEN TIL SEJR

Danmark har en del af de såkaldte vilde strejker, dvs. strejker, som foregår uden om fagforeningsapparatet. De vigtigste indenfor det sidste år er de 4 strejker på henholdsvis Schaub & Co. i Nyborg (nov./dec. 1970), K. Balling Engelsen i Mariibo (april/maj 1971), Wenbo i Brønderslev (august 1971) og Holstebro Svin slagteri (august/september 1971)

En lille isoleret arbejdsplads kan ikke stille meget op imod alle de foranstaltninger, som anvendes imod strejkerne. De fleste vilde strejker bliver derfor kvalt i løbet af få dage. Men i de ovenstående 4 tilfælde var arbejdernes kampvilje stor, og kampen fortsatte ud over den sædvanlige varighed.

Foreningen Arbejder-Solidaritet dannes efter strejken på Schaub & Co.

Den umiddelbare anledning til strejken på slagteriet Schaub

& Co. var en fyreseddel til fire arbejdere; men der var stor utilfredshed over en lang række

Klassekampen mod Følles

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123642

andre spørgsmål. På grund af strejkens længde, 21 dage, nåede hele apparatet at blive sat ind under strejken - inklusiv arbejdsretten, som før strejkens afslutning havde idømt arbejderne store bøder. Resultatet af strejken blev, at firmaet fyrede en tredjedel af arbejderne, naturligvis den mest aktive tredjedel under strejken; de resterende arbejdere havde ingen mulighed for at videreføre strejken og måtte gå i arbejde igen. Strejken endte således i det største nederlag i lange tider.

Men dette nederlag åbnede samtidig en del af de strejkendes øjne for, at noget nyt måtte i gang, hvis ikke de vilde strejker fremover skulle ende som denne. Det var oprindelig fagforeningernes opgave at lede arbejderne i den faglige og økonomiske kamp. Fagforeningerne skulle sikre, at arbejderklassens samlede organisatoriske styrke om nødvendigt kunne sættes ind til støtte for arbejdere, som blev tvunget ud i en strejke. Men i dag har den socialdemokratiske LO-top tvunget det meste af fagbevægelsen over på borgerskabets side i kampen mod de vilde strejker. Et nyt initiativ måtte til, og det kom fra den afskedigede strejkeledelse på Schaub & Co. Resultatet blev foreningen ARBEJDER-SOLIDARITET, hvis formål er at støtte de vilde strejker og derigennem bekæmpe klassedomstolen Arbejdsretten.

Videregående initiativer uden om fagforeningsbureaukratiet har i mange år været et uprøvet arbejdsfelt i Danmark. Derfor var det vanskeligt for ARBEJDER-SOLIDARITET at få et fast greb om opgaverne. Som følge heraf var foreningen ikke i stand til at træde i funktion ved den næste mere langvarige vilde strejke på den kemisk-tekniske fabrik K. Balling Engelsen i Maribo.

Også denne strejke endte i nederlag. Den brød ud, fordi firmaet havde undladt at udbetale den overenskomstmæssige lønstigning siden 1. marts, men i stedet straks inddrog nogle personlige tillæg. Strejken medførte, at arbejderne blev tvunget til at arbejde Store Bededag og lørdag uden overtidbetaling og forpligtede sig til at undlade at strejke "ulovligt" de næste to år, hvis de ville undgå et bodsbeløb. Under strejken havde arbejderne valgt deres egen talsmand (ikke tillidsmanden). Denne talsmand blev kort tid efter tyret.

I august udbrød strejken på slagteriet Wenbo i Brønderslev. Firmaet havde uden varsel inddraget et akkordafsavnstillæg og havde fyret tillidsmanden, da han kom for at forhandle med firmaet herom. To medlemmer af ARBEJDER-SOLIDARITET var i kontakt med de strejkende. Foreningen udsendte en opfordring til alle landets slagteriernes tillidsmænd om at iværksætte indsamlinger, og den bevilligede selv 4000 kr. af kassen til de strejkende. Men før solidaritetsarbejdet kom i gang, bøjede firmaet sig. Direktøren blev fyret, tillidsmanden genansat og arbejderne fik udbetalt deres akkordafsavnstillæg.

Strejken på Holstebro Svineslagteri

Kort tid efter Wenbo-strejkens afslutning brød der en ny strejke ud på Holstebro Svineslagteri. Her havde der hidtil været tradition for, at arbejderne gik hjem efter en ulykke, hvis smerterne og generne blev for store. Dette blev pludselig nægtet en arbejder, efter at hans forbinding var blevet gennemblødt af blod fra et snitsår. De 58 arbejdere i opskæringsafdelingen gik straks i strejke.

Fortsættes side 20

Red. slut: den 16-10-1971

Klassekampen mod Fællesmarkedet

For tiden ser vi, at alle de herskende kræfter og deres støtter har forenet sig om een ting: At få Danmark ind i EEC.

Det gælder ikke alene storkapitalen, som naturligvis har udviklet en fin næse for, hvor profitten er størst. Fra Det konservative Folkeparti, Venstre, De Radikale til Socialdemokratiets og LO's ledelse, er målet at hjælpe landets udslagsgivende kapitalkræfter ind i EEC.

Dermed har disse kræfter endnu en gang vendt sig mod arbejderklassen, mod hvad der er i vores interesse i stort og småt.

Det kunne ved en overfladisk betragtning give grund til pessimisme. Og alligevel ser vi, at de manøvrer, som Socialdemokratiets ledere og især folk som Thomas Nielsen og Anker Jørgensen har foretaget for at få os ind i EEC, stort set ikke har bidt på. Og det til trods for at disse manøvrers kendetegn er fortielser og løgne - og så naturligvis en strøm af fraser. En af de mere muntre af disse er vel nok Thomas Nielsens billede af den socialistiske fremtid, der skulle vente os i storkapitalens EEC.

Det har vist sig vanskeligt for disse herrer at skjule kendsgerningerne om EEC. Og disse kendsgerninger er: fri etableringsret for storkapitalen over landegrænserne, fri bevægelse af kapital, fri bevægelse af arbejdskraft - geografisk såvel som fagmæssigt, samt en afgifts- og skattepolitik vendt mod arbejderne. (Se ARBEJDERBLADET nr. 6/71).

Disse kendsgerninger er sort på hvidt nedfældet i Romtraktaten og i et utal af beslutninger fra EEC-kommissionen. Og hvad der er mere håndgribeligt - de er dagligdag for millioner af arbejdere i EEC-landene. Det er disse fakta, den officielle propaganda prøver at fordreje eller skjule. Men de daglige diskussioner på arbejdspladserne viser med al tydelighed, at arbejdspladsernes folk ser igennem

den officielle propagandarøg - hvor massiv den end er - og tager stilling MOD EEC.

Og dette giver ingen grund til pessimisme - tværtimod. For vi skal jo ikke i denne situation sætte alle kræfter ind på at få Socialdemokratiets og LO's ledelse til at sige nej til EEC. Det ville være spildt krudt. De har allerede, som så mange gange før, sagt ja til storkapitalens ønsker.

Tværtimod, det er fra arbejdspladserne, modstanden mod EEC må sættes

Indhold

Solidaritet mellem arbejdspladserne giver sejr.....	s. 1
Klassekamp mod Fællesmarkedet.....	s. 3
Dollarkrisen.....	s. 8
Kampen på de skotske skibsværfter.....	s. 13
Smedeopposition i Århus	s. 17
"Frugtbare samtaler"...	s. 18
Arbejderklassen - Fællesmarkedet og det nationale spørgsmål.....	s. 25

ind. Ikke fra pampernes kontorer. Det er arbejdskammeraterne, der må med i kampen. Det er i det daglige på arbejdspladserne, der må gøres et utrætteligt arbejde for at samle og aktivisere mod fortsat og forværret udbytning - og dermed mod EEC.

Kamp mod kapitalismen — kamp mod EEC

Hvis vi ser på Vesteuropa i dag, er vi vidner til, at storkapitalen er i vanskeligheder. Der er en udbredt mangel på kapital, der produceres mere, end arbejderne kan aftage på grund af de ringe lønninger, og profitraten har en tendens til at falde, fordi det er nødvendigt at gøre store investeringer i ny arbejdstidsbesparende teknik. Disse omstændigheder har været den drivende kraft i oprettelsen af EEC.

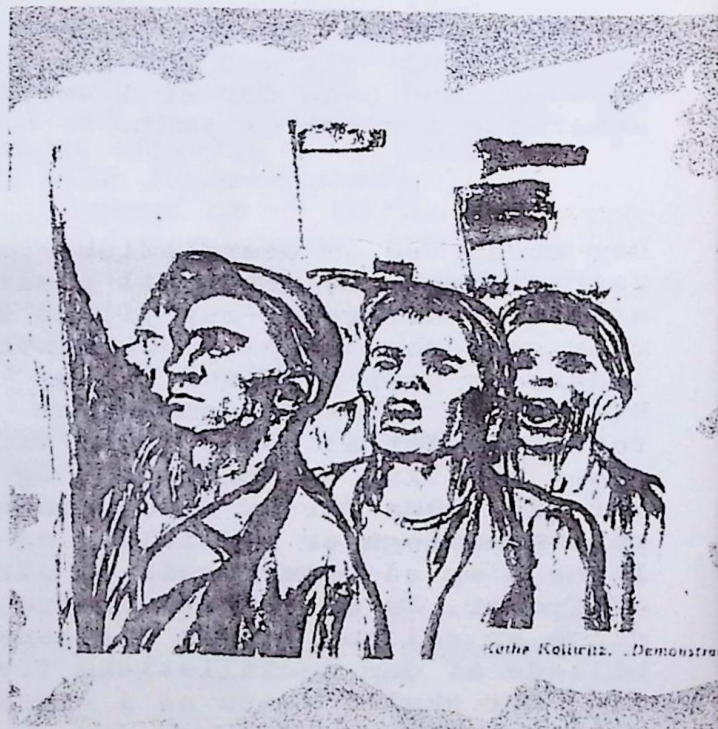
Lige siden den socialdemokratiske regering i 1961 søgte om optagelse i EEC, har EEC-kommissionen og et andet økonomisk fællesorgan OECD udstukket retningslinier for den økonomiske politik herhjemme. Og de skiftende regeringer har stort set rettet sig efter disse retningslinier som et led i forberedelsen til EEC-medlemskab.

Hovedindholdet i disse retningslinier har været den såkaldte "indkomstpolitik" - med det magiske ord "forbrugsbegrænsning".

Det lyder bekendt - ja, mere end det. Metoderne har vi tydeligt set og mærket: Momsen, højere priser og skatter, boligdyrtid samt skattefiduser og tilskud til erhvervslivet betalt med arbejderens skattepenge.

Formålet turde være klart: bedre vilkår og større profit for erhvervslivet under statens kontrol, og en effektivisering af statens ydelser til monopolkapitalen.

Kort sagt er økonomien, statens administrationsapparat, skatte- og afgiftspolitikken og "arbejds-markedspolitikken" (med LO's velvillige hjælp) skridt for skridt blevet tilpasset kapitalens behov. Samfundet ændres mere og mere, så det kan leve op til indtrædelsesbetingelserne i EEC. Men endnu har vi kun i mild grad snuset til EEC-"herlighederne". EEC-partierne har lovet os et hav af lovændringer i 1971/72. Lovændringer som forlanges gennemført før EEC-indtræden.

Skal vi virkelig bekæmpe EEC, må vi tage udgangspunkt i denne virkelighed: at dansk medlemskab er i færd med at blive virkeliggjort allerede i dag.

I dag ser vi tydeligt hvordan prisstigninger, skatteflåning og det hårde tempo i industrierne har vakt udbredt forbitrelse. Denne forbit-

relse har skabt et udmærket grundlag for modstanden mod monopolkapitalens offensiv. Og grundlaget vil blive endnu fastere, end vi ser det i dag. Det vil monopolkapitalen og dens samfund af boligspekulanter og småsvindlere selv sørge for. Og denne forbitrelse, som vil blive større jo mere kapitalen farer frem, jo nærmere vi kommer EEC, repræsenterer den egentlige modstand mod EEC, og er den største trussel mod monopolkapitalen.

Med andre ord må kampen være anti-kapitalistisk. Den må tage sit udgangspunkt i, at medlemskab af EEC kun betyder en forstærkelse af den udbytning danske arbejdere allerede i dag udsættes for. Kun hvis vi på arbejdspladserne tager kampen op mod de foranstaltninger, monopolkapitalen iværksætter i dag for at blive konkurrencedygtige i morgen, vil medlemskab kunne forhindres.

Det er udgangspunktet for at samle endnu flere til kamp.

Men at losrive kampen mod EEC fra kampen mod den daglige og generelle udbytning lader sig ikke gøre. Det er det samme som at adskille årsag fra virkning. Og det bliver der ikke nogen kamp ud af.

Klassesamarbejdet i EEC

Men skal en kampfront opbygges, er det nødvendigt at kende kapitalen og dens tjenestedrenge skaktræk, og metoderne de tager i brug for at få deres planer gennemført. Det er nødvendigt, hvis kampen mod kapitalen og EEC skal blive en reel kamp.

Monopolkapitalen ønsker at klassesamarbejdet skal blive det bærende element i EEC.

I Romtraktatens artikel 118 hedder det, at EEC-kommisionen i Brüssel har til formål at udvikle et snævert samarbejde mellem medlemslandene om de arbejdsretlige forhold, arbejdsvilkårene og "retten til organisering og til kollektive forhandlinger mellem arbejdsgivere og arbejdere".

Det vil centralisere en række beslutninger til Brüssel, som har betydning for arbejdere. Men hvad vigtigere er: her er lagt op til et stortilet klassesamarbejde på vesteuropæisk plan.

Et sådant klassesamarbejde kender vi i forvejen kun alt for godt til herhjemme. Samarbejdet mellem LO, Arbejdsgiverforeningen og staten om hvad arbejdere i "samfundets interesse" (dvs. i profittens interesse) kan kræve, bliver stadig mere åbenlyst. Vi har set, at statsmagten har lovgivet f.eks. om tvangsforflytning af arbejdere

MAO TSETUNG: OM MODSIGELSE

Foreningen Venskab med Kina har udgivet et af Mao Tse-tungs vigtigste værker. Derved er dette værk for første gang oversat til dansk.

"Om modsigelse" redegør på en letforståelig måde for et af grundelementerne i den socialistiske verdensanskuelse: den dialektiske materialisme.

Kan købes på ARBEJDERBLADETS adresse - eller direkte fra "Foreningen Venskab med Kina" Geysergade 5 8200 Århus N.

indenfor landets grænser, at staten har overtaget arbejdsanvisningen, og at staten gang på gang har blandet sig i overenskomstspillene.

Socialdemokratiet og LO har spillet en aktiv rolle som talsmænd for et sådant classesamarbejde. I efteråret 1967 udsendte Socialdemokratiet et 13-punkts program. LO's blad, Løn og Virke, skrev i nr. 4, 1971, om linien i dette program:

"Det er en linie, som er et samvirke mellem lønmodtagere, erhvervsliv og stat om kapitalforsyning til erhvervslivet."

Et sådant samarbejde mellem fagforeninger, erhvervsliv og statsmagt for at forøge profitten, kaldes korporativisering. Det var i parentes bemærket en af Mussolinis og Hitlers kongstanker for at skaffe fred for erhvervslivet til at forøge profitten. Det sørgelige resultat det fik især for de tyske arbejdere skulle vel være overflødigt at nævne her.

I dag er tanken om korporation igen kommet "på mode". Det kapitalistiske system gennemrystes af alvorlige kriser på grund af overproduktion. Denne krise prøver monopolkapitalen at komme ud af ved at investere i nyt tidsbesparende udstyr, og dette igen skaber den kapitalmangel, som er et af de tydeligste udslag af den nuværende krise.

Hvis ideen om et sådant storstilet classesamarbejde kan spredes i arbejderklassen, vil det nemlig betyde, at arbejdsgivere og statsmagt i fred og ro kan gennemføre den ene forholdsregel efter den anden for at få os arbejdere til at betale gildet, dvs., gå med til den forøgede udbytning, som er nødvendig, hvis det kapitalistiske system for en tid skal bringes ud af den nuværende alvorlige likviditetskrise.

Ikke underligt at Socialdemokratiets og LO's spidser er så ivrige efter at få storkapitalen ind i EEC. EEC tilstræber nemlig et nært samarbejde mellem "arbejdslivets organisationer" på europæisk plan. LO vil givet føle sig på hjemmebane. De 6 EEC-landes industriforbund er allerede gået sammen om at danne et fælles sekretariat i Brüssel. En række fagorganisationer har også oprettet "Europa-sekretariater" således, at vi i Brüssel får et intimt samarbejde mellem industrifolk, toppampere i fagbevægelsen og den EEC-kommision som repræsenterer de mest reaktionære og rovgridske kapitalkræfter i Europa. Vi vil i Brüssel få et classesamarbejde af samme art, som vi allerede i dag har herhjemme.

EEC tager ligeledes sigte på at udvikle en international arbejdsret og arbejdsretslovgivning, dvs.

oprette en klassedomstol på europæisk basis.

Med arbejdskraftens frie bevægelighed, som sikres i Romtraktaten, vil arbejdskøberne kunne gennemføre strejkebryder-aktioner ved at hente strejkebrydere fra andre EEC-lande - med en europæisk klassedomstol i ryggen.

Den 25. marts 1971 skrev DASF's organ, "Fagbladet":

"I løbet af en kort årrække bliver det utvivlsomt nødvendigt for fagbevægelsen i Europa at samordne sine overenskomstkrav".

Arbejdet med kollektive lønaftaler er allerede i gang. I sept. 1970 udtalte sekretæren i Europakomiteen for jern- og metalforbundene, Gunnar Köpke, at man arbejdede på at undertegne en international kollektiv lønaftale med Philips, som skulle omfatte 285.000 ansatte i mere end 150 fabrikker. Aftalen skulle dække arbejdsforhold, løn og arbejdstid. Da arbejdstiden er noget længere i EEC end i Danmark, lønnen betydelig dårligere, osv, er det ikke svært at se, hvad sådanne aftaler vil betyde her.

Arbejderklassen i spidsen
mod classesamarbejdet

Det har altid været en ulykke for arbejderklassen, når den har ligget under for den borgerlige idé om classesamarbejde.

De få eksempler, vi her har bragt, viser lidt om, hvilke konsekvenser classesamarbejdet i EEC vil få. Det vil være et forsøg på at binde os på hænder og fødder, for at kunne forværre arbejds- og levevilkår.

Det er arbejderklassen der står i det mest direkte modsætningsforhold til kapitalen. Det er arbejderklassen, der ved det daglige slid for kapitalisterne, skaber samfundets

verdier. Det er denne klasse, kapitalisternes profit er baseret på, og som altid vil blive udbyttet under kapitalismen. Det er derfor arbejderklassen, der har den mest direkte interesse i at få det kapitalistiske system og dets barn EEC fjernet, at få dette system afløst af et socialistisk.

Det ved f.eks. Thomas Nielsen også - og han er inderlig modstander af det. Det vil nemlig betyde, at paver af hans slags vil blive stridt på porten, at de vil miste deres privilegerede stilling og deres pamperindtægter. Derfor har Thomas Nielsen for første gang i årevis snakket om "socialisme" - nemlig i forbindelse med storkapitalens EEC. Han ved nok, hvor tampen brænder.

Naturligvis har EEC ikke noget med socialisme at gøre, lige så lidt som når Socialdemokratiet herhjemme med mellemrum forvalter samfundet for storkapitalen.

Modstanden mod EEC må føres på grundplanen - først og fremmest på arbejdspladserne - og den må føres udenom og imod det LO, der forsøger at få os ind i EEC.

Den bevægelse, der har været på arbejdspladserne herhjemme det sidste stykke tid, lover godt for fremtiden, omend denne bevægelse har været aldrig så svag. De mange vilde strejker og de erfaringer, de strejkende i stigende grad gør, viser, at skal strejker føres til sejr, er der kun sig selv og arbejdskammeraterne på sin egen og andre arbejdspladser at stole på.

Den solidaritetsbevægelse, der var ved at komme igang i forbindelse med de sidste slagteriarbejder-strejker i Jylland, viser ganske håndgribeligt, at det giver resultat at organisere solidaritetsarbejde arbejdspladserne imellem - uden om det reformistiske fagforeningsbureaukrati.

fortsættes side 30

Nixons desperate forsøg på en „løsning“ af Dollarkrisen

Siden Nixon-administrationen den 16. august besluttede sig for en "løsning" af dollarkrisen, ved bl.a. at indføre en 10 % importtold, er modsætningerne blevet betydeligt skærpet og mere åbenlyse: På den ene side står kapitalisterne i USA og på den anden side kapitalisterne uden for USA, især i Vesteuropa og Japan.

Kravet om at USA nedskriver dollarens guldverdi, er blevet fremsat stadig kraftigere og med klare tegn på større enighed mellem kapitalisterne i Vesteuropa, Japan og Canada, sidst på den internationale valutafonds møde i Washington i slutningen af september. Nogen midlertidige aftaler på grundlag af det nuværende styrkeforhold mellem de ledende imperialistiske lande er stadig ikke i sigte. Nixons toldforhøjelser er et slag mod de lande, der eksporterer varer til USA og disse landes regeringer bliver tvunget til at gribe til samme midler, for at forsvare sine monopolkapitalister.

Dermed er kapitalismen inde i en uundgåelig fase af sin udvikling: Stadig højere toldmure og handelskrig, som uundgåeligt fører til militær imperialistisk krig. Nixons forholdsregler har yderligere fremskyndet det uundgåelige sammenbrud.

Fra det svenske marxistisk-leninistiske månedsblad "Proletären" har redaktionen hentet følgende artikel, som i fortsættelsen af artiklen i Arbejderbladet nr. 5 redegør for baggrunden for dollarkrisen.

Her er baggrunden for dollarkrisen

USA-dollarens krise er en afspejling af kapitalismens almene kri-

se samtidig med at den effektivt bidrager til at forværre den. Nixons forsøg på at frelse dollaren og de amerikanske kapitalisters interesser kommer til at betyde et hårdt slag mod den internationale handel og dermed hele den kapitalistiske verdens økonomi.

År 1944 blev retningslinierne lagt for den internationale kapitalistiske økonomi i Bretton Woods-aftalerne. Guld som tidligere havde været det internationale betalingsmiddel blev til en hvis grad forladt og erstattet af dollaren, som blev reservevaluta. Den skulle også fremover være knyttet til guld, og USA lovede til hvert land at aflevere guld i bytte for dollar til en værdi af 35 dollar pr. ounce (31,103 gram). Herved blev der skabt et betalingsmiddel som var smidigere end guld og som samtidig havde guldets sikkerhed, og som frem for alt gav de amerikanske monopolkapitalister store fordele.

Systemet hvilede på den forudsætning at amerikanske varer og arbejde var så efterspurgt at alle lande som havde dollar, hellere anvendte disse til indkøb i USA end at veksle dem mod guld. Efter anden verdenskrig var dette også tilfældet. Medens store dele af verdens produktionsapparat var blevet udbombet under krigen kunne USA med sine intakte fabrikker forsyne de kapitalistiske lande med de varer de behøvede, og behovet for disse varer var så stort at der rådte konstant dollarknaphed i hele den kapitalistiske verden.

Samtidig fandtes der et "dollaroverskud" i USA på grund af tendenserne til overproduktionskrise og dermed faldende profitkvoter,

dvs. faldende fortjeneste i forhold til den investerede kapital. Amerikanske kapitalister investerede derfor gerne sine dollars i lande hvor de kunne få større profitter. Gennem disse investeringer, kapitaleksport, havnede en masse dollars i Vesteuropa og Japan, dollars som villigt aksepterades af disse lande, da de behøvede dem til at købe varer i USA.

Men ligningen gik ikke rigtig op: Strømmen af dollar fra USA var større end den mængde som kom tilbage gennem USA's eksport af varer. Denne ulighed, som betød at USA gældsatte sig hos andre lande, forværredes gennem USA's aggressive udenrigspolitik (3.600 militærbaser, Koreakrigen, støtte til reaktionære og fascistiske diktaturer over hele verden).

USA's gældsætning overfor omverdenen, eller underskuddet på betalingsbalancen, foruroligede til at begynde med ikke, eftersom de fleste regnede med en fortsat høj efterspørgsel på amerikanske varer, eller om man foretrak det, guld. På grund af den tillid som omgav dollaren blev den benyttet til forretninger mellem alle kapitalistiske lande, netop sådan som det var meningen i dens egenskab af reservevaluta.

Vietnamkrigen et vendepunkt

I 1960'erne indtrådte en forandring. Samtidig med at de faldende profitkvoter i USA og dets angrebskrig i Indokina forårsagede en øget dollarudstrømning, havde den øvrige kapitalistiske verden opbygget sit produktionsapparat og var begyndt at tage konkurrencen op med USA. Efterspørgslen på amerikanske varer var ikke længere så stor, dollaren ikke længere så eftertragtet. Det dollaroverskud som fandtes uden for USA begyndte at overskride USA's guldbeholdning, det var altså ikke længere muligt for USA at indløse alle dollar mod guld.

Af disse to grunde (mindsket importbehov af amerikanske varer og dollarens usikkerhed i forhold til guldet) blev der uro blandt kapitalisterne og mange forsøgte at komme af med deres dollars og i stedet købe guld, hvilket havde en tendens til at presse prisen på guld over det af USA garanterede 35 dollars pr. ounce, en svækkelse af dollaren med risiko for USA's stilling som økonomisk dominans i den kapitalistiske verden.

De øvrige kapitalistiske lande ville givetvis ikke have noget imod netop dette, men det ville samtidig indebære en trussel mod det internationale betalingssystem, og dette er alle kapitalister imod, eftersom det ville indebære et alvorligt afbræk i deres muligheder for at finde afsætning for overproduktionen på udenlandske markeder. Desuden findes der ikke noget land som er stort nok til at overtage USA's rolle som militær garant for den fælles rovdrift i de udsugne lande.

Monopolkapitalisterne slås indbyrdes om dollarens stilling

I forskellige omgange besluttede derfor de ti førende kapitalistiske lande (deriblandt Sverige) på forskellige måder at støtte og garantere dollarens værdi i forhold til guld. Men kapitalismens problemer kan aldrig løses og derfor har disse overenskomster kun fungeret som kortvarige forsøg på at udskyde problemet.

Modsætningerne skarpest i USA

Gennem kapitalismens lovbundne fortsatte udvikling bliver modsætningerne skærpet både indenfor de kapitalistiske lande og landene imellem. USA er den stat som er kommet længst i den kapitalistiske udvikling og er derfor også den stat som oplever de skarpeste modsætninger i sin økonomi.

Den faldende profitkvote, vanskelighederne med at finde markeder for varer og kapital, øget arbejdsløshed og en galoperende inflation har betydet at kapitalisterne tvinges til at søge stadig mere desperate udveje. En tiltagende militarisering af økonomien, (jfr Tyskland og Italien under fascismen) har været det førende middel. Halvdelen af det amerikanske budget, eller 60 milliarder dollars lægges årligt i krigsmaskineriet.

Det store vendepunkt i USA's bane som imperialistisk dominerende har imidlertid været Vietnamkrigen. Gennem sin kamp har dette lille lands heroiske befolkning tvunget USA til større og større krigsindsats som for USA's vedkommende ikke har haft noget andet resultat end at landet er begyndt at forbløde. Krigen koster nemlig årligt USA 30 milliarder dollars (5 gange det svenske budget) og har medført at USA har skaffet sig katastrofal gældsætning til udlandet. Bare til Vesteuropa løber gælden op til omkring 50 milliarder dollars. For at indløse denne gæld måtte USA have en guldreserve som er tre gange så stor som den de nu har, og tilliden til

dollaren som værdipapir er derfor temmelig skamferet. Derfor er det også helt naturligt at dem som ejer dollars forsøger at blive af med dem og overføre pengene til noget som er mere værdifast.

For at hindre at de panikaktige opkøb af guld skulle sænke dollarens værdi ved at guldprisen steg, indførtes i 1968 to guldmarkeder, en for rigsbankerne hvor guldprisen blev holdt på 35 dollars pr. ounce, og et åbent marked hvor man tillod prisen at variere (for tiden over 43 dollars pr. ounce).

Når mulighederne for at købe guld blev begrænset gik spekulanterne i stedet over til at købe andre valutaer, fortrinsvis vesttyske mark. Gennem den øgede efterspørgsel på disse valutaer indtraf der det samme som med guld: Værdien i forhold til dollaren forandrede sig.

Det naturlige ville jo have været at USA-kapitalisterne akseptererede dette faktum og forandrede værdien på dollars gennem en devaluering. Dette ville de imidlertid ikke gøre af årsager som vi skal komme tilbage til. I stedet blev vesttyskland i 1969 tvunget til at opskrive (revaluere) marken i forhold til dollar og dermed også til alle andre valutaer som jo fortsat er bundet til dollaren.

Den højere pris på D-mark genoprettede for en tid ordningen, panikken for at blive af med dollar aftog efterhånden. I år blev det imidlertid galt igen. USA er, bundet på hænder og fødder af den kapitalistiske produktionsmåde, tvunget til at fortsætte med at forværre sin betalingsbalance overfor udlandet.

Interessen for at blive af med dollars og i stedet skaffe andre valutaer har atter taget fart, dog uden at nogle af de lande som først og fremmest udsættes for valutaspekulationen: Vesttyskland, Schweiz og Holland har grebet til revaluering. I stedet lader disse lande deres valutaers værdi "flyde" i forhold til dollar. Dvs. at jo flere dollarindehavere som vil købe f.eks. vesttyske mark desto

mere stiger værdien på marken og desto mindre bliver dollarens værdi i forhold til marken. Den 10 maj var dollarens værdi 3,66 D-mark og 3 måneder senere, den 10 august, var den 3,39 D-mark værd - et fald på over 7%.

I og med at dollaren i så høj grad erstattede guldets som internationalt betalingsmiddel, er denne ordning meget forstyrrende for kapitalisterne. Skal f.eks. en svensk eksportkapitalist kræve betaling i en valuta som han ikke ved hvad er værd imorgen? Naturligvis vil han være sikker på at hans penge ikke synker i værdi. Dette er kapitalisternes syn på sagen uden for USA. For de amerikanske kapitalister er der et problem. Hvis tilliden til dollars rystes så at ingen længere vil have dollars, hvorledes skal den amerikanske monopolkapital da kunne finansiere sine køb i udlandet, både investeringer og militære udgifter.

Der findes derfor et udtalt behov hos alle kapitalister for at forholdene stabiliseres, at veksekurserne igen ligger fast. Dette kan enten ske ved at USA devaluerer eller at andre lande revaluerer sine valutaer.

Men der fandtes, og findes, forskellige meninger mellem de rivaliserende monopolkapitalister hvorledes valutaernes forhold til hinanden skal bestemmes. USA modsatte sig en devaluering af dollaren, da det ville indebære at dollarens købekraft og dermed USA-kapitalisternes indflydelse økonomisk og militært skulle blive alvorligt truet. Desuden er andre landes kapitalister, på nuværende tidspunkt splittede i deres opfattelse af en sådan løsning, da det førende internationale betalingsmiddel og dermed den internationale handel vil blive skadet.

Men på den anden side er f.eks. Vesttyskland ikke glad ved tanken om igen at måtte revaluere sin valuta eftersom det vanskeliggør dets eksport, samtidig med at USA gennem sådanne hjælpeforanstalt-

ninger fra de valutastærke lande ville kunne fortsætte sin imperialistiske politik i konkurrence netop med disse lande.

Hvad gælder løsningen på krisen kan kort og godt konstateres: Nogen god løsning inden for kapitalismens rammer findes ikke, og heller ikke nogen løsning som tilfredsstiller alle de forskellige

imperialistiske lande.

Den 16. august besluttede Nixon-administrationen sig imidlertid for en "løsning": Udenlandske varer skal belægges med en ny told på 10%, og "udlandshjælpen" (løn til lejesoldater, bestikkelse til reaktionære og fascistiske regimer osv.) skal skæres ned med 10%.

De frihandels-bestræbelser som karakteriserede den kapitalistiske verden efter 1945 (GATT-aftalerne, Kennedyrunden) udskiftes nu, når de ikke længere tjener USA-kapitalisternes interesser, med protektionisme, dvs. begrænsninger og restriktioner mod andre landes eksport til USA.

Selv om USA er en imperialistmagt i nedgang er det fortsat så stærkt at intet andet land kan tvinge det til handlinger i absolut modsætning til sine interesser, derfor har de øvrige imperialistiske lande ikke andet valg end at slå ind på samme vej.

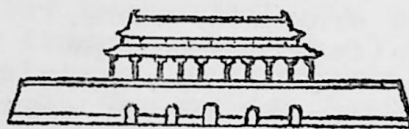
Hvad vi er vidne til er indledningen til en intensiv handelskrig mellem de forskellige imperialistiske blokke. Mulighederne for de forskellige kapitalistiske lande at eksportere sit vare- og kapitaloverskud vanskeliggøres og dermed tager den almene kapitalistiske krise yderligere et stort skridt i forværrende retning.

Men samtidig med at USA's beslutninger på en skæbnsvanger måde påvirker den kapitalistiske ver-

den er de på ingen måde tilstrækkelige til på kort sigt at løse problemet med det internationale betalingsmiddel. Derfor vil de førende kapitalistiske lande i kapitalisternes fælles organ, Den internationale Valutafond, mødes i slutningen af september.

Hvilket eller hvilke lande som kommer til at gøre indrømmelser der, vil på en klar måde vise de nuværende styrkeforhold mellem de imperialistiske lande.

Foreningen
VENSKAB med **KINA**
Geysergade 5 - 8200 Århus N

Foreningen Venskab med Kina udgiver en række småskrifter, som fortæller om hvordan det kinesiske folk opbygger socialismen.

Der er stor forskel på Danmark og Kina -noget man tydeligt mærker når man læser disse hæfter. I Danmark er det kapitalmagten der styrer samfundet -mens det i Kina, under proletariats diktatur, er arbejdere og bønder der gennem Kinas Kommunistiske parti, udformer og omskaber samfundet i den arbejdende befolknings billede.

Mange af Kina hæfterne er skrevet af almindelige arbejdere og bønder. Om den daglige kamp for at gøre tilværelsen bedre, om kampen mod de synspunkter der vil sabotere de resultater den arbejdende befolkning har opnået, og om hvordan Marxisme-Leninisme-Mao Tsetung tænkningen i dagligdagen benyttes på en konkret og jordnær måde.

En lastbilchauffør fortæller f.eks i et af hæfterne om "kunsten at køre bil uden uheld". I et andet fortæller arbejdere og studenter om universiteternes arbejde. Verdensmesteren i højdespring, Ni Chih-Chin, beretter om, hvordan det lykkedes ham at slå verdensrekorden. Kinesiske arbejdersker fortæller om kvindens stilling i det nye Kina.

Første serie er på 10 hæfter. De er allerede udkommet og kan bestilles for ialt 11,00 kr. Anden serie, også på ti hæfter, er under forberedelse og kan allerede nu bestilles ved at indbetale 15,00 kr til

KAMPEN PÅ DE SKOTSKE SKIBSVÆRFTER

Den 30. juli besluttede arbejderne på skibsværfterne i Clyde ved Glasgow sig til at fortsætte arbejdet på værfterne, efter den britiske regering havde tvunget dem i likvidation. Siden er pengene til arbejdernes lønninger blevet dækket fuldt ud gennem bidrag fra næsten samtlige britiske arbejdspladser. Også fra andre vest-europæiske lande er pengene strømmet ind.

Som det vil fremgå af den efterfølgende artikel, er der en del negative sider i den kamp der føres på skibsværfterne ved Glasgow. Først og fremmest springer manglen på politisk ledelse af kampen i øjnene. Det britiske parti der kalder sig "kommunistisk" har ikke gjort hvad det har haft mulighed for, for at få kampen koordineret og udvidet, og derved gjort mere effektiv.

Idag står Clyde arbejderne i første række i den britiske arbejders kamp mod den omsiggribende arbejdsløshed. Denne kamp vil givet udvikle sig, nye problemer vil komme op, og mange britiske arbejdere vil i kampens løb blive tvunget til at tænke alvorligt over nødvendigheden af en organiseret ledelse af kampen mod det system der har skabt arbejdsløsheden.

England og Skotland er de steder i Vesteuropa, der først og hårdest er blevet ramt af den krise der idag er under udvikling i hele den vestlige verden. Derfor er det af betydning for os at se på de britiske arbejderes kamp og erfaringer.

Vi håber at den efterfølgende artikel, som ARBEJDERBLADET har modtaget fra en britisk arbejder, kan være med til at give et billede af kampen mod arbejdsløsheden i Skotland og England -og forhåbentlig også herhjemme give stof til eftertanke.

Baggrunden

Igennem længere tid har den britiske skibsbygningsindustri været inde i store vanskeligheder. I 1892 var dens andel i verdenstonnagen 81,6 procent, i 1938, 31,6, og i 1968 var den sunket til 5,3 procent.

På denne baggrund besluttede Labour regeringen (det britiske Socialdemokrati) i 1967 at yde statsstøtte til skibsværfterne. Det skulle ske ved aktieopkøb. Samtidig sættes et arbejde igang for at opmuntre de mange forskellige privatejede værfter til at slutte sig sammen.

I Upper Clyde ved Glasgow var et værft, Fairfields værftet, allerede blevet moderniseret med støtte fra staten og fagforeningerne. Til gengæld for fagforeningspengene blev fagforeningsledelsen til en vis grad taget med i dette værfts ledelse. Som tak aksepte-

rede fagforeningslederne en del afskedigelser af værftsarbejdere i forbindelse med den gennemførte rationalisering.

Det blev en god forretning for Fairfields værftets direktion, og det blev ikke vanskeligt at overtale ejerne af de andre værfter, til at sælge deres forældede værfter, for en andel i det nye planlagte skibsbygningskon-sortium UCS (Upper Clyde Ship-builders). UCS består idag af ialt 4 værfter. Staten kom til at eje 48,4 procent af aktiekapitalen.

Efter denne støtte til værfterne skiftede regeringsmagten. De konservative afløste Labour. Allerede i 1967, mens de konservative var i opposition, havde de udarbejdet en plan, som stort set gik ud på, at næsten hele den britiske værftsindustri skulle nedlægges, fordi den var urentabel. Dette må uden tvivl ses som et led i de konservatives planer om britisk EEC indmeldelse, og det har resulteret i, at de siden åbentlyst har brugt arbejdsløsheden som et middel i denne politik. De som ikke kan svømme må gå til bunds

I begyndelsen af 1971 nægtede regeringen at give et lån til UCS på 5 millioner pund - et beløb som var nødvendigt for at køre værftet videre. Lånet blev afslået, selv om UCS havde 30 skibe i ordre til en værdi af 90 millioner pund, og stod overfor at skrive kontrakter for yderligere 120 millioner pund. Siden har regeringen tvunget UCS i likvidation, erklæret at to af værfterne i konsortiet vil blive lukket, et eller to af de andre solgt, samt at 6000 arbejdere vil blive fyret. Dette er en katastrofe når man ved, at der i forvejen er over 10% arbejdsløse i området. Når underleverandørerne til UCS lukker, hvad de vil blive tvunget til, vil ialt 27.000 mand i området blive kastet på gaden.

Straks da regeringen offentliggjorde denne plan, erklærede værftarbejderne deres vilje til at kæmpe og om nødvendigt selv køre værfterne videre. Det var deres egen og de-

res familiers eksistens der stod på spil.

Besættelsen af værfterne

Da kampagnen for at redde UCS begyndte, holdt de to mest fremtrædende talsmænd (shop stewards) på UCS, Reid og Airlie, meget militanta og kampbevidste taler. Begge er samtidig fremtrædende medlemmer af det revisionistiske britiske "kommunistparti". De udtalte, at de ville tage initiativ til en massekampagne mod arbejdsløsheden og den konservative regering. På en stor demonstration i Glasgow sagde Reid: "Hvis systemet ikke kan garantere retten til arbejde, så må den konservative regering og dette system tvinges væk". Sådanne ord fandt genklang hos millioner af britiske arbejdere.

TUC (det britiske LO) har nemlig ikke været villig til at koordinere kampen mod fabrikslukningerne og afskedigelserne, som idag finder sted i stort tal overalt i England og Skotland. Det har heller ikke været villig til at støtte UCS arbejderne økonomisk. Istedet har dets ledere haft travlt med at forsikre de britiske arbejdere om, at det der sker på UCS er en lokal affære

Tidligere på året var det TUC ledere der tvang poststrejken og Ford strejken til ophør før kravene var opfyldt (se ARBEJDERBLADET nr 4-71). Der kunne nævnes flere eksempler på deres forræderi. For nylig faldt de to TUC folk - McGarvey og Cooper - arbejderne i ryggen og fik stoppet strejkerne på Cammel Lairds og Swan Hunters skibsværfterne.

På den store solidaritetsdemonstration i Glasgow for nylig, dukkede disse to "arbejderledere" op. Det gjorde også forhenværende Labour minister Wedgwood Benn, som i 1969 var ansvarlig for at 3000 UCS arbejdere blev fyret i forbindelse med en rationalisering. Alle disse typer kunne man se i demonstrationens forreste række, bagstavelig talt arm i arm med de "kommunistiske" UCS talsmænd

Reid og Airlie.

Mange undrede sig over, at der kunne føres "massekampagne mod arbejdsløsheden" sammen med sådanne folk.

Mangel på demokrati

Et af de værste udslag af den forkerte ledelse af kampen, er den udemokratiske måde UCS talsmændene afholder stormøderne på. Ingen udover talsmændene har tilladelse til at tage ordet fra talerstolen. Hvis en arbejder fra salen stiller spørgsmål på over ti ord, bliver det betragtet som et "indlæg" -og sådanne "indlæg" er ikke tilladte. Talsmændene begrunder denne ordning med, at pressen, som har adgang til alle møder på værftet, kan videregive det som splittelse i rækkerne, hvis der bliver sat spørgsmålstegn ved ledelsens metoder. Som eksempler på nogle af de fejlgreb der er blevet begået kan nævnes, at formænd og driftsledere er dukket op igen, og prøver at genindføre den gamle kadvardisciplin. Desuden er en boreplatform blevet færdiglavet og sendt ud fra værftet efter besættelsen. Det var et stort fejltrin, fordi det var likvidatoren og ikke arbejderne der fik pengene.

Mangel på ledelse af kampen

Ca 90% af talsmændene på UCS og 80% af de delegerede i fagforeningsledelsen i Glasgow er medlemmer af det "kommunistiske" parti. På trods af dette har de ikke gjort noget for at have arbejderne politiske bevidsthed om situationen -eller for at udvide og koordinere kampen. Dette er ikke helt tilfældigt. Siden dette parti vedtog sit nye program "Den Britiske vej til socialismen", hvis hovedindhold er at socialismen kan nås af parlamentarisk vej, har partilederne gjort alt for at blive akcepteret som en del af det parlamentariske system. Ligeledes er deres linje, at få så mange som muligt af deres

folk ind i ledelsen af det reformistiske faglige apparat. Det er i dette lys, man må se på partiets rolle i forbindelse med UCS.

Samtidig har aktiviteten og solidariteten arbejdspladserne imellem været så stor som det sjældent før er set i den britiske arbejderbevægelses historie. Og det på trods af 1 million arbejdsløse. Den herskende classes traditionelle våben mod arbejderklassen -arbejdsløsheden- har ikke denne gang formået at dæmpe arbejderne kampvilje. Allerede i første halvdel af 1971 gik der flere dage tabt ved strejker end i hele 1970. Endog de arbejdsløse har i mange områder dannet deres egne fagforeninger for at tage kampen op. Det er situationen, og på denne baggrund har "kommunistpartiet" på ingen måde levet op til, som de selv hævder "at representere arbejderklassens interesser" ved at organisere en landsomfattende solidaritetskampagne med UCS arbejderne. Alene vil værftsarbejderne ved Glasgow nemlig aldrig kunne nå resultater i kampen.

Fremtiden

En bemærkelsesværdig aktion mod arbejdsløsheden fandt sted for nylig. På et stormøde d. 3 sept. besluttede arbejderne på den store elektroniske Plessey (Alexandris-Skotland) at besætte fabrikken, som svar på 200 mands afskedigelse. Siden har arbejderne opholdt sig på virksomheden alle døgnets 24 timer, og omgivet virksomheden med pigtrådsafspærring. Flere solidaritetsdemonstrationer har stoppet produktionen i området i dagevis. Arbejderne på UCS og Plessey har besluttet at koordinere kampen. Det vil også kun være en sådan samordning af kampen arbejdspladserne imellem der vil kunne føre til resultat.

Allerede d. 10 august blev et forslag om oprettelse af en koordinationskomite bestående af arbejderne fra hele den skotske in-

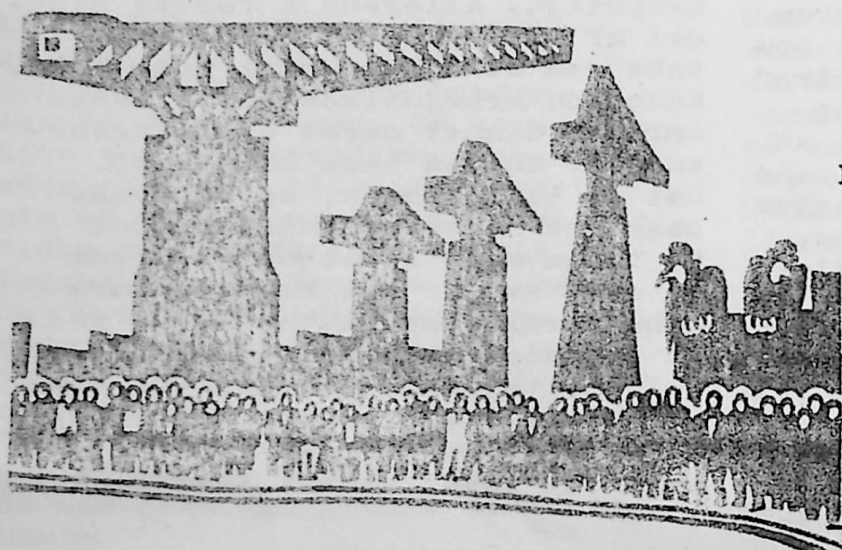
dustri, fremlagt på en konference af talsmænd.
TUC har forbigået forslaget i tavshed, og "kommunistpartiet" har undladt at føre en politisk kampagne blandt arbejderne for en sådan udvidelse af kampen.
Men allerede nu har arbejdere og talsmænd på mange skotske industrier, taget skridt til kontakt arbejdspladserne imellem, for at

drøfte hvilke skridt der kan tages for at gøre kampen mere effektiv. Solidaritetsstrejker, offentlige møder, pengeindsamlinger og demonstrationer, er nogle af de ting der må organiseres.
På mange virksomheder holdes for tiden stormøder, hvor arbejderne diskuterer hvilke skridt der kan tages for at udvide kampen.

Penge og støtteerklæringer til arbejderne sendes til:

UCS: Mc Kenzie
Conveners office
Clydebank Division
Upper Clyde Shipbuilders
Clydebank
Scotland

Plessey: Eddie McLaffery
Plessey Works
Alexandria
Dunbartonshire
Scotland.

ARBEJDER-SOLIDARITET

ARBEJDER-SOLIDARITETS formål er at støtte og sprede oplysninger om de vilde strejker.

Efter ARBEJDER-SOLIDARITETS støtte arbejde til slagteristrejkerne i Jylland, er der blevet dannet en lokalafdeling for Københavns området.

Afdelingen vil holde regelmæssige aktivmøder og organisere arbejdet i området.

Vi vil kraftigt opfordre de kammerater blandt vore læsere, der mener de kan gøre et stykke arbejde på deres arbejdsplads, til at kontakte ARBEJDER-SOLIDARITET -prøv også at snak med dine arbejdskammerater om det.

Indmeldelse i foreningen ARBEJDER-SOLIDARITET kan ske ved at indbetale 22,00 kr på giro 186102, til Foreningen ARBEJDER-SOLIDARITET, Kasserer, Kgs.Bastionsvej 3, 5800 Nyborg.

Interesserede i København eller Sjælland iøvrigt kan kontakte ARBEJDER-SOLIDARITET på følgende adresse: Grete Christensen Sunde, Skt. Annagade 79, 3000 Helsingør, tlf. (03) 21 72 43.

SMEDEOPPPOSITION I ÅRHUS

Forud for generalforsamlingen den 22/4 71 i Dansk Smede- og Maskinarbejder Forbund's afdeling 1 i Århus havde de socialdemokratiske pampere genoplivet "Smedenes Socialdemokratiske Fagklub". Formålet hermed var at mobilisere socialdemokratisk stemmekvæg til generalforsamlingen, så en ren socialdemokratisk bestyrelse kunne sikres. Alle andre skulle udelukkes, uanset kvalifikationer, men aktionen var nok især rettet mod DKP'ere.

Denne aktion blev imidlertid ikke nogen succes. Det eneste der skete var, at tillidsmand Per Lauersen røg ud, skønt han var indvalgt et år i forvejen på opfordring af afd.s formanden Georg Sørensen. På trods af dette har Georg Sørensen erklæret, at "Smedenes Social-

demokratiske Fagklub" vil fortsætte sin virksomhed.

Dette ekstreme udslag af socialdemokratisk partipolitik i afdelingen skabte et sådant røre på arbejdspladserne, at der til generalforsamlingen var et så stort fremmøde, som det ikke har været set i de sidste mange år.

Denne situation, at Socialdemokratiet opførte sig som en hund i et spil kegler, var kærkommen for DKP. Det udnyttede lejligheden til at tage initiativ til oprettelse af en smedeopposition: **SMEDEKLUBBEN FOR FAGLIG ENHED.**

Oprettelsen foregik på et møde den 18/5, og den 14/6 vedtoges et arbejdsgrundlag, der sætter ind for øget lønaktivitet, øget aktivitet og udvidelse af medlemsdemokratiet i forbundet, ændringer i det fagretslige system, ændring

Har du været ramt af sygdom, af arbejdsløshed eller ulykkestilfælde, forhold, som med få undtagelser ingen selv er herre over.

Så har du også som arbejder haft en alvorlig nedgang i din indkomst. Har du tænkt over, og finder du det rimeligt, at arbejderne er den eneste lønmodtagergruppe, der rammes økonomisk af disse forhold.

Nogle siger, at arbejderne, om de fik fuld erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, ville unddrage sig arbejde.

Mener man da, at alle andre end netop arbejderne er hæderlige.

Det er simpelthen en grov uforskammethed at ræsonnere således.

DER ER IKKE RÅD TIL DET siger andre. Hvorfor er det kun arbejderne, der ikke kan blive råd til? Mister de folketingsmænd der laver lovene, deres løn under sygdom, gør funktionærer, også vore egne det, gør de på kontorerne det. I alle tilfælde; nej.

Du ved ikke, hvad du skal gøre for at få det rettet. Du ved ikke, hvor du skal begynde. Du er afmægtig.

Ja, men vi er mange hundrede tusinde, der bliver forskelsbehandlet, og som er ramt af særlovgivningen mod arbejderne. Så mange er ikke afmægtige, hvis de vil have en ændring. Men tro ikke og vent ikke på, at andre skal skaffe dig noget.

Du må selv, men du kan ikke alene. Tal med dine arbejdskolleger om det. I må tale med jeres klub om det. Den, og I må forlange at vores fagforening, at vores forbund, at alle de mange folketingspartier, at de siger ja til at gennemføre fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste.

SMEDEBLADET FOR FAGLIG ENHED er navnet på den folder, som smedeoppositionen er begyndt at udgive.

Fra nr. 1 bringer vi et udpluk, der fortæller noget om "demokratiet" i fagforeningen:

af arbejdsretten så enhver form for bod bortfalder, og en målsætning for 70'erne med en række reformkrav.

Efter oplæsningen af arbejdsgrundlaget kom det til en diskussion bl.a. om arbejdsretten, hvor et mindretal mente, at en ændring af arbejdsretten så enhver form for bod bortfalder, ikke var tilstrækkelig: "Selv om bodssystemet bortfalder, har arbejdsarbejderne stadigvæk en klemme på arbejderne". "Ved en ulovlig strejke vil arbejderne stadigvæk blive modarbejdet af fagforeningen, og arbejdsarbejderne vil muligvis kunne kræve erstatning for tab ved strejken".

På et møde i smede-oppositionen den 8/9 vedtog forsamlingen at støtte de strejkende slagteriarbejdere på Hølstebro Svineslagteri. Slagteriarbejderne gik imidlertid i arbejde mandag d. 13/9, og ind-

samlingen nåede ikke at komme i gang. Til trods for at medlemmerne havde vedtaget at støtte strejken, ville flertallet i bestyrelsen ikke have, at SMEDEGRUPPEN FOR FAGLIG ENHED skulle lægge navn til, men dette kom først frem efter mødet. Hvorfor?

Dette kan betyde mange ting, og det er for tidligt at drage nogen konklusion, men smedegruppen kan blive en opposition, der varetager arbejderklassens interesser i kampen mod arbejdsarbejderne og deres lakajer i fagbevægelsen. Men da DKP har stor indflydelse, er der en risiko for, at smedegruppen ender som et redskab for DKP's snævre partipolitiske interesser, som ikke tjener arbejderklassens interesser. Det må være medlemmerne, der bestemmer udviklingen i smedegruppen. Så ønsker vi den velkommen.

"Frugtbare samtaler"

Bresjnev har været på besøg i Jugoslavien og haft forhandlinger med Tito. Land og Folk kan den 3. oktober meddele os, at der var tale om "frugtbare samtaler", og man fastslår, at "det var kommunister, der sad ved samme bord".

I forvejen har Land og Folk (d. 26/9) fortalt os om den store overensstemmelse, der findes mellem disse "kommunistiske" førere: "De vil fortsat have forskellige opfattelser af detaljer, men det hindrer ikke en enhed om det afgørende".

Knap så megen harmoni og overensstemmelse var til stede, da DKP-

folketingskandidaten, Erik Nielsen, under valgkampen optrådte i Vognmandsmarken på Østerbro. I dette københavnske slum-kompleks skulle han reklamere for Bresjnevs, Titos og Knud Jespersens form for "socialisme". Men faktisk var han ved at komme galt af sted.

Leonid Bresjnev (t.v.) og Tito siger hjertelig farvel (AP).

For i disse elendige rønner bor der næsten tusind jugoslaviske fremmedarbejdere. (Blot en lille del af omkring en million arbejdere, som arbejdsløsheden under den jugoslaviske form for "socialisme" har drevet udenlands til diskrimination og undertrykkelse i det øvrige Europa).

Og de jugoslaviske fremmedarbejdere brød sig ikke om at høre DKP-kandidaten. De var ikke modtagelige for hans propaganda. For den jugoslaviske fremmedarbejder kender virkeligheden i "sit eget land", og han kender virkeligheden i andre kapitalistiske lande, der velvilligst har fået stillet hans arbejdskraft til rådighed for en særlig grov udbytning.

Hvordan virker ikke vort hjemlige "kommunist"parti's propaganda-fraser på ham? Er det ikke en provokation at komme og tilbyde ham den form for "socialisme", der praktiseres i Jugoslavien og Sovjetunionen med bilande?

Den kender han kun altfor godt. Som fremmedarbejder kender han også til den "gammeldags" form for kapitalisme, og han har mærket på sin krop, at forskellen er ens.

Det kan han belære vore hjemlige DKP'ere om. De af dem, som ikke vidste det i forvejen. Det kunne måske blive frugtbare samtaler.

PS:

Det bør ikke glemmes, at SF i årevis har fremholdt Jugoslavien som et lysende eksempel på "demokratisk socialisme". Også før Hrustjov og hans efterfølgere gav Tito-styret det blå stempel. Herefter fulgte DKP trop.

Men det burde altså egentlig hedde Bresjnevs, Titos, Knud Jespersens og Aksel Larsens form for "socialisme". Dog uanset hvor mange navne der fyldes på, så har det intet med socialisme at gøre. Under socialisme jages arbejderne nemlig ikke udenlands.

- o -

ERFARINGER FRA DEN

ØKONOMISKE KAMP

Strassbourgtteserne fra Røde Faglige Internationale, 1929.

På arbejdspladserne vokser oppositionen mod LOs samarbejdspolitik med arbejdskøberne. Flere og flere arbejdspladser tvinges til at tage kampen op uden om det faglige apparat - tvinges til at stå på egne ben.

Hvordan skal denne kamp organiseres hvis den skal føre til resultat?

Strassbourgtteserne tager disse og mange andre spørgsmål op ud fra de rige erfaringer arbejdere fik i det fagoppositionelle arbejde i 20 verne.

Spørgsmålet om arbejderne egen strejkeledelse - om hvordan de vilde strejker forberedes. Det er ligeså aktuelt idag som dengang. ARBEJDERBLADET har oversat Strassbourgtteserne. Køb dem - og brug dem i det politiske arbejde.

PRIS 1,00 kr

STØTTEFOND

Desværre spiller penge en vigtig rolle i det politiske arbejde idag.

Hvis du mener ARBEJDERBLADET skal blive bedre - også teknisk - kan Du bl.a. medvirke til dette ved at støtte bladet økonomisk.

Mange har allerede gjort det, og vi siger disse kamerater tak.

For fortsat at sikre bladet økonomisk, har vi oprettet en støttefond, hvor små såvel som store bidrag modtages

GIRO 20019 - Mrk:Støttefond.

Solidaritet...

Kravet var, at firmaet måtte anerkende arbejderne ret til selv at bestemme, hvornår de ville gå hjem efter en ulykke, ligesom det havde været hidtil. Men firmaet nægtede totalt at forhandle med de strejkendes talsmænd. Det ville kun forhandle med arbejderne "officielle" repræsentant, tillidsmanden, som samtidig var den lokale fagforeningsformand. Denne havde fra starten taget afstand fra strejken og opfordret arbejderne til at gå i arbejde igen.

Også de strejkende på Holstebro Svineslagteri blev kontaktet af ARBEJDER-SOLIDARITET. Selv om det desværre skete ret sent og foreningen ikke var organisatorisk forberedt, kom den dog i gang i større omfang end i Wenbo. Der blev sendt en skrivelse rundt til alle medlemmerne i foreningen og andre, som kunne tænkes at medvirke, med en opfordring til at begynde et solidaritetsarbejde.

På omkring 15 arbejdspladser i København blev der uddelt løbesedler. Heri blev der givet en kort orientering om strejken, og det blev konstateret, at fagbevægelsen ikke kunne eller ville leve op til sin oprindelige opgave, at lede strejkerne og formidle en solidaritet mellem arbejdspladserne, således at arbejderne på en fabrik ikke stod alene, når de blev tvunget ud i en strejke. Løbesedlen konkluderede:

"Skal strejken i Holstebro føres til sejr, er det nødvendigt, at arbejderne selv begynder et solidaritetsarbejde uafhængigt af fagforeningerne. De steder, hvor det er muligt, bør man naturligvis søge at drage klubberne og fagforeningerne ind i solidaritetsarbejdet.

Det betyder rent konkret, at arbejdere på så mange arbejdspladser som muligt landet over selv tager initiativ til indsamlinger af støttebeløb blandt arbejdskammeraterne og prøver at få vedtaget solidaritetserklæringer."

Der kom også indsamlinger i gang på forskellige arbejdspladser; men allerede dagen efter, at de første løbesedler var blevet uddelt, erklærede firmaets direktør sig villig til at forhandle. Arbejderne gik i arbejde igen torsdag d. 9. sept. og vil le afvente resultatet af forhandlingerne den efterfølgende lørdag.

Om lørdagen bøjede firmaet sig og anerkendte i en skriftlig resolution arbejderne ret til selv at bestemme, om de ville gå hjem efter en ulykke. Mesteren fik dog ret til først at sende en tilskadekommen til læge; men arbejderne måtte gå hjem efter eget ønske, uanset hvilket resultat lægen eller mesteren nåede frem til.

I alt blev der samlet ca. 20.000 kr. ind. Mange store arbejdspladser i København er repræsenteret blandt bidragyderne: B&W-øen, Berlingske Tidende, Kgl. Porcelæn, tre fabrikker i Kødbyen (Kreatine, Houlberg og HB), Tuborg og Carlsberg; og derudover en række mindre steder. På de fleste af de store arbejdspladser forestod klubben og tillidsmanden indsamlingen efter at løbesedlen var delt ud på fabrikken; andre steder foretog arbejdere selv indsamlingen blandt arbejdskammeraterne.

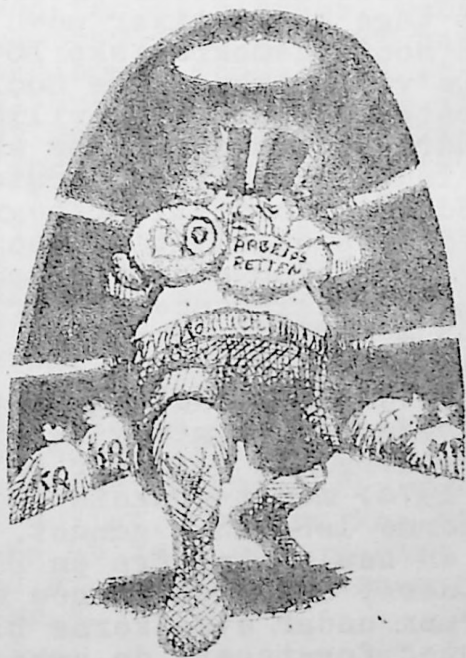
Solidaritet mellem arbejdspladserne giver sejr

Endnu er der ikke opbygget et organisationsapparat, som hurtigt og effektivt kan iværksætte

et landsomfattende solidaritetsarbejde med strejkekampe. Men alene det faktum, at arbejdskøberne ikke mere står overfor en lille isoleret arbejdsplads, men overfor aktive arbejdere i hele landet, giver de strejkende en stor styrke.

Både strejken på Schaub & Co. og på K. Balling Engelsen led nederlag, fordi arbejderne stod alene.

Men de to slagteriarbejderstrejker i Brønderslev og Holstebro vandt begge sejr kort tid efter, at ARBEJDER-SOLIDARITET havde fået kontakt med dem og begyndte at sætte et solidaritetsarbejde i gang andre steder. Arbejdskøberne bøjede sig i begge tilfælde, før solidaritetsarbejdet kunne blive effektivt. Alene udsigten til et mere omfattende solidaritetsarbejde gjorde sin virkning på arbejdskøberne.

Selv om også andre faktorer har spillet ind, så viser en sammenligning mellem forløbet af de fire strejker, at det første skridt ud af det hidtidige dødvande, hvor de vilde strejker bliver kørt ned af arbejdskøberne, fagforeningspamperne og arbejdsretten i forening, er at organisere en så effektiv solidaritet mellem arbejdspladserne som muligt.

Kampen må udbygges

Det første skridt, ARBEJDER-SOLIDARITET har taget, har været at tage initiativ til indsamlinger på andre arbejdspladser til de strejkende. Økonomisk støtte er en nødvendighed for at kunne føre en strejke til sejr. Men det er ikke tilstrækkeligt, selv om erfaringerne her i starten har været gunstige.

Enhver enkeltaktion, som arbejderklassen foretager for at gennemføre et enkeltkrav, enhver større økonomisk strejke, mobiliserer straks hele borgerskabet, som stiller sig på de truede arbejdskøberes side med det formål at gøre enhver, selv en bare delvis sejr for proletariatet umulig.

Derved tvinges arbejderklassen til at organisere sig endnu bedre i kampen såvel i dens centrum som i det landsomfattende solidaritetsarbejde. Konflikten udvikler sig på denne måde fra en konfrontation mellem en enkelt arbejdskøber og arbejderne på hans fabrik til en konfrontation mellem to klasser, mellem kapitalistklassen og arbejderklassen.

Hvordan skal arbejderklassen organisere sig i denne kamp?

Et blik tilbage i arbejderbevægelsens historie kan give en del af svaret. Da fagbevægelsen i slutningen af forrige århundrede begyndte at svigte arbejderklassens sag, voksede der forskellige fagoppositionelle bevægelser frem. Det skete særligt kraftigt efter septemberforliget i 1899, hvor fagbevægelsens socialdemokratiske ledelse åbent tilsluttede sig classesamarbejdslinien og forræderiet mod arbejderklassen.

I 20-erne og 30-erne var kernen i det fagoppositionelle arbejde Danmarks kommunistiske Parti. Det tilsvarende gjorde sig gældende i de øvrige europæiske lan-

de, hvor kommunister overtog ledelsen af kampen efter socialdemokratiernes svigten.

Fra denne periode finder vi en rigdom af erfaringer fra fagoppositionelt arbejde under betingelser, som på mange områder ligner vore i dag. I 1929 udgav Røde faglige Internationale - den internationale sammenslutning af røde fagforeninger og fagoppositioner - Strasbourgteserne, som sammenfatter en række af disse erfaringer. ARBEJDERBLADET har genoptrykt Strasbourgteserne. Efterhånden som det fagoppositionelle arbejde udvikler sig i Danmark, må principperne fra disse bringes i anvendelse.

Arbejderklassen må dengang som nu kæmpe på to fronter: mod den åbenlyse fjende bestående af arbejdskøberne og deres statsmagt, og mod de reformistiske pampere, som indenfor arbejderbevægelsen benytter enhver lejlighed til at falde strejkende arbejdere i ryggen og lave en studehandel med arbejdskøberne hen over hovedet på arbejderne. Derfor er det af fundamental betydning, at strejkende ud af deres egen midte vælger en strejkeledelse bestående af kampberedte arbejdere. Hvis de lader det "officielle" reformistiske fagapparat køre løbet, vil de med sikkerhed lide nederlag.

Opgaven for ARBEJDER-SOLIDARITET er at opbygge et fagoppositionelt apparat, som står i beredskab og straks kan træde i funktion, når en strejke bryder ud - både ved en indsats i kampens centrum og ved at organisere et solidaritetsarbejde på så mange arbejdspladser som muligt landet over. Det må kunne træde i funktion uafhængigt af fagforeningerne og hele det fagretslige system, disse er bundet af.

Men de aktive i det fagoppositionelle arbejde må samtidig arbejde indenfor fagforeningerne med det formål at afsløre de reformisti-

ske pampere og på grundlag af konkrete eksempler vise, hvordan de forråder arbejdernes interesser. Det er vigtigt at afsløre dem i det daglige og forberede arbejdskammeraterne på, at al initiativ og ledelse i konflikt- og strejkesituationer må foregå uden om disse faglige pampere, hvis kampen skal føre til resultat. En sådan tålmodig og målbevidst aktivitet indenfor fagforeningerne vil samtidig styrke den fagoppositionelle aktivitet, der foregår uafhængigt af fagforeningerne og den fagretslige spændetrøje.

DKP og de vilde strejker

Efter anden verdenskrig ophørte gradvist DKP-ledelsens interesse for at tage initiativer uden om den socialdemokratiske LO-top. De ville ikke støde Socialdemokratiet, idet dette ville forhindre mulighederne for at vinde indpas i pamperapparatet. DKP-ledernes initiativer begrænses sig hovedsageligt til nogle faglige landskonferencer, som vedtager velklingende erklæringer.

Man bryster sig stadig i DKP med, at det var dem, som tog ledelsen af strejkebølgen i januar og februar 1970; men i praksis lod de strejkerne løbe ud i sandet. Trods en beslutning fra en DKP-organiseret landskonference midt i februar under strejkerne blev der intet foretaget, da arbejdskøberne begyndte at indkræve boder for den "ulovlige" strejkebølge.

DKP's passivitet træder særligt grelt frem omkring de vilde strejker. I Land og Folk kommer der undertiden bombastiske erklæringer om enhed og kamp. Som eksempel kan nævnes en kommentar i Land og Folk d. 7. maj. efter strejken på K. Balling Engelsen i Maribo:

"Ingen arbejdere ... vil lade sig binde af den slags aftaler, selv om det skal koste skillinger. Solidariteten bærer videre end til at stoppe op i kampen, fordi det eventuelt vil koste nogle penge."

Men DKP foretager sig intet for at leve op til disse store ord, selv om det har rige muligheder for at iværksætte et solidaritetsarbejde (især indsamling af de nødvendige pengemidler) i kraft af partimedlemmer på mange arbejdspladser landet over, herunder mange tillidsmænd. Det var på grund af disse muligheder, at ARBEJDER-SOLIDARITET's Københavnsafdeling i forbindelse med Holstebrostrejken sendte et brev til DKP. Det hed heri bl.a.:

"For at gøre solidaritetsarbejdet så effektivt som muligt, henvender vi os til alle, som har mulighed for at bidrage. Derfor dette brev til jer. DKP har mange medlemmer fordelt på et stort antal arbejdspladser, og vi ville meget gerne, at disse deltog i solidaritetsarbejdet. Hvis I f. eks. i jeres dagblad Land og Folk omtalte det arbejde, som er i gang, og samtidig opfordrede alle partiets medlemmer og sympatisører til at deltage i solidaritetsarbejdet, ville dette uden tvivl betyde en stor støtte til de strejkende slagteriarbejdere i Holstebro. Vi håber at modtage en positiv reaktion fra jer snarest muligt, da strejken vil risikere at løbe ud i sandet på grund af manglende økonomiske midler."

Dette brev blev totalt ignoreret. Og ikke nok med det. Det nummer af Land og Folk, som udkom dagen efter modtagelsen af brevet, undlod totalt at omtale Holstebrostrejken. I det hele taget har Land og Folks dækning af de to strejker, hvor ARBEJDER-SOLIDARITET var virksom, været langt ringere end tidligere - endog ringere end flere borgerlige avisers dækning.

Nogle DKP'ere såvel som arbej-

dere med andre politiske tilhørsforhold har dog på egen hånd medvirket til indsamlingerne til de strejkende i Holstebro. Den enhedsfront mellem arbejdere, der naturligt opstår i solidaritetsarbejdet med de mange vilde strejker, kan blive et organisatorisk modstød mod de pampere, der har forrådt arbejderklassens interesser.

Blot kræver det enighed om i ord såvel som i handling, at arbejderklassen må organisere strejkekampe og solidaritetsarbejde uafhængigt af det fagforeningsbureaukrati, som det arbejdsretslige system har bundet til at gå imod strejkekampene. Indenfor DKP og andre partier såvel som udenfor partierne findes adskillige kræfter, som kan forenes omkring denne opgave. Det er ARBEJDER-SOLIDARITET's opgave at gøre en aktiv indsats for at nedbryde den gensidige reservation og skepsis og gennem praktisk arbejde skabe en sådan fagoppositionel enhedsfront.

Igennem kampen udvikles bevægelsen

I 1899 skrev Lenin en artikel: "Om strejker", hvorefter vi i januar i år bragte et uddrag i ARBEJDERBLADET. Heri skrev han bl.a.:

"Strejker, som vokser frem af selve det kapitalistiske samfundssystem, markerer begyndelsen til arbejderklassens kamp mod dette samfundssystem... Strejker lærer arbejderne at forene sig. De viser dem, at de kun kan kæmpe mod kapitalisterne, når de er forenede. Strejker lærer arbejderne at tænke på hele arbejderklassens kamp mod hele klassen af fabriks-ejere og mod den vilkårlige regering."

Ved enhver strejke får flere øjnene op for nødvendigheden af en organisation, som kan støtte strejkekampene og organisere et landsomfattende solidaritetsarbejde. Dette arbejde er ARBEJDER-SOLIDARITET begyndt på.

Lenin sammenlignede i 1902 den revolutionære opgave at organisere arbejderklassen til kamp med den opgave at brænde en fugtig urskov. Der er rigeligt med brandbart materiale; men på grund af fugten er der kun en ringe del, som i første omgang kan fange. De revolutionære må til enhver tid forsøge at samle denne del og nære enhver flamme, hvor spinkel den end ser ud. Arbejdes der tilstrækkeligt ihærdigt og lader man sig ikke slå ud af de mange flammer, som kvæles af fugten, vil der med tiden være tørret tilstrækkeligt brænde til at større bål kan holdes i gang. Tilsammen vil disse større bål samle sig til en virkelig skovbrand.

Den danske arbejderklasse er i vidt omfang kørt ind i passivitet af de gentagne skuffelser og bristede illusioner. Derfor er det vanskeligt for kampens flammer at fange. Det er vor opgave at engagere os i enhver kamp, der bryder ud, og gøre alt, hvad der står i vor magt for at føre den aktuelle kamp til sejr.

Enhver sejrrig lokal kamp vil nedbryde i hvert fald noget af den skepsis, som er opbygget, og vil vække flere til aktiv kamp. Hver gang fås nye kontakter, som fremover vil deltage

i kampen, og der vindes nye erfaringer. På denne måde kan der opbygges en organiseret revolutionær arbejderbevægelse, som bliver en afgørende faktor i klassekampen herhjemme.

TIL LÆSERNE.

Den største del af ARBEJDERBLADET sælges i løssalg -på og ved arbejdspladserne. Kun en mindre del af vore læsere modtager bladet regelmæssigt gennem abonnement.

Det er vigtigt for ARBEJDERBLADETS videre udvikling, at så mange af vores læsere som muligt tegner abonnement på bladet.

Det giver en sikrere økonomi og gør det muligt at forøge løssalget.

Derfor opfordrer vi dig til at tegne abonnement. Det koster 15,00 kr for et år.

Vi vil også opfordre dig til at medvirke til en yderligere spredning af ARBEJDERBLADET. Du kan rekvirere et antal gratis prøvenumre til fordeling blandt interesserede arbejdskammerater, eller du kan sende os navn og adresse på sådanne. Ønsker du at deltage i løssalget, hører vi meget gerne fra dig.

Bemærk vor nye adresse:

ARBEJDERBLADET

Falkonergårdsvej 15

1959 Kbh. V

Tlf. 35 18 91 - Giro 20019

Arbejderklassen - Fællesmarkedet og det nationale spørgsmål

I forbindelse med EEC har diskussionen om den nationale selvstændighed rejst sig. Det er et vigtigt spørgsmål i forbindelse med kampen mod EEC.

Tre af de partier, der er gået imod EEC, nemlig DKP, SF og Retsforbundet, har sat dette spørgsmål i centrum. Det gælder også de utallige mindre anti-EEC-komiteer, der i den sidste tid er dukket op, og som udmærker sig ved hovedsageligt at være ledet af direktører, bankfunktionærer, præster, selvstændige handelsdrivende og andet godtfolk.

En ting har disse EEC-modstandere været enige om, og det lige meget om det er folk, der kalder sig kommunister, eller det drejer sig om erklærede støtter af det kapitalistiske samfundssystem: Det gælder om at bevare Danmarks nationale selvstændighed.

Samtidig ser vi, at for monopolkapitalen både her og i andre kapitalistiske lande, har spørgsmålet om den nationale selvstændighed spillet en ringere og ringere rolle, efterhånden som udviklingen er skredet frem. Med dens ønske om EEC-medlemskab ser vi, at den er rede til fuldstændigt at opgive den rest af national selvstændighed, der måtte være tilbage. Men sådan har det ikke altid været.

De kapitalistiske staters fremkomst

Da kapitalismen og det borgerlige demokrati sejrede over feudalsamfundet, skete der ingen ophævelse af klasserne. Kapitalisterne overtog feudalherrerens plads som den herskende klasse, mens arbejderne overtog hoveribøndernes plads som den mest undertrykte klasse. Denne omvæltning lykkedes gennem et nationalt fællesskab vendt mod de feudale kræfter. Det var progressive og demokratiske folkebevægelser, der skabte de nationer, som gjorde sig af med feudalismens åg.

Men det ene menneskes udbytning af det andet forsvandt ikke i disse nye nationer. Tværtimod. Med industriens fremkomst i kapitalismens barndom voksede en klasse af forarmede mænd og kvinder frem: proletariatet. Ejendoms- og besiddelsesløse, uden andet end deres arbejdskraft at sælge, blev de tvunget til at tage arbejde i industrierne, kun overladt til sig selv den tid det allermest elementære søvnbehov skulle tilfredsstilles.

Samtidig mæskede kapitalejerne og ejendomsbesidderne sig. De var blevet de nye nationers herskere, de udstedte love, som gjorde privatejendomsretten og lønarbejdet til det bærende element i de nye nationer.

Med denne udvikling kunne den nationale enhed, som kampen mod de feudale kræfter skabte, ikke blive stående. Det nationale fællesskab blev en hul frase, da proletariatet var sat uden for. Nationens

forbundethed med de folkelige massebevægelser døde hen.

Men som myte var nationen stadig nyttig for den herskende klasse. Samtidig med at begrebet "nation" tømt for sit progressive indhold, prøvede kapitalistklassen på romantisk måde at dyrke forskellige af fortidens store nationale traditioner.

Samtidig brugtes begrebet "nation" som undertrykkelsesmiddel, der skulle skjule sandheden om det nye klasesamfund, der var vokset frem. I nationens navn foregik den mest brutale undertrykkelse af andre nationer. Imperialismen med dens bestialske undertrykkelse af kolonierne var en kendsgerning. I nationens navn pålagde man arbejderklassen de tungeste byrder, helt til krigens blodige ofre. I nationens navn modsatte man sig alle væsentlige demokratiske fremskridt.

Det er indlysende, at det altid har været en tragedie for arbejderklassen, når den har ligget under for denne form for nationalisme, den borgerlige nationalisme, og når endog folk, som kalder sig "socialister" har betragtet "nationen" som en guddom, man ikke måtte pille ved eller analysere.

Et af de mest skæbnesvangre eksempler på dette, var da de socialdemokratiske ledere rundt omkring i Europa under 1. verdenskrig lod sig rive med af den nationale bølge. Med disse lederes aktive hjælp sendtes i nationens navn millioner af arbejdere i krig mod deres klassebrødre i andre lande, for de herskendes snævre kapitalinteresser.

Det Europa, der fremstod efter denne krig blev et massegravens og krigsinvalidernes Europa. Resultatet var en omfordeling af markederne.

Denne borgerlige nationalisme blev et af de vigtigste ideologiske midler til at aflede arbejderne fra at sætte sig i spidsen for Europas folk og benytte det herskende systems krise og splid til at styrte det. Og herved bane vejen for proletarietets diktatur og socialismen, for en fri og lykkelig udvikling af nationerne.

Imperialismen og EEC

I sin bog "Imperialismen som kapitalismens højeste stadium" beskrev Lenin imperialismen på følgende måde:

1. Koncentration af produktion og kapital.
2. Bankkapitalens sammensmeltning med industrikapitalen.
3. Kapitaleksportens større betydning.
4. Internationale monopolistiske sammenslutninger.
5. Jordens territoriale sammenslutning er i hovedsagen afsluttet.

Det nationale marked blev for lille for monopolkapitalen, penge og investeringer flød ud over landegrænserne - dertil hvor profitten var størst.

Kapitalismen udviklede sig til et verdenssystem. Dens fjende var ikke blot det arbejdende folk i et enkelt eller nogle få lande, men i alle lande.

Det blev til det Europa, som var ansvarligt for erobringskrige, kolonivælde og undertrykkelse. Det var ikke længere det Europa, der ved kapitalismens opkomst var besjælet af idealer om demokrati og lighed. Det blev dagens Europa, hvor kapitalismens fortsatte udvikling og monopolisering, dens fortsatte internationalisering, stiller helt nye krav til "vort" demokrati og "vor" grundlov.

Det er denne udvikling af imperialismen, der udgør økonomien bag det politiske krav om et forenet Europa - om EEC.

På de områder, hvor det nationale står i vejen for monopolisering og øget profit, retter monopolkapitalen - i dag gennem de overnationale EEC-organer - sine angreb på den nationale selvstændighed.

Det borgerskab, som fandt det mest formålstjenligt at sende arbejderklassen på slagmarken i nationens

navn - til sikring af profitten - står i dag, af samme grund, som bannerførere for den nationale selvstændigheds opgivelse.

Om den nationale selvstændighed

"Europas Forenede Stater" var et krav, der allerede før 1914 blev fremført af en broget forsamling, der talte hårdkogte spekulanter og monopolkapitalister. På et møde de russiske Bolsjevikker afholdt i 1914, blev dette krav taget op til diskussion. I modsætning til mange andre, som dengang kaldte sig "socialister", "arbejderførere" af socialdemokratisk slags, holdt Bolsjevikkerne hovedet koldt. De så parolen efter i sømmene for at finde ud af den økonomiske baggrund for kravet.

I den forbindelse skrev Lenin i sin artikel "Om parolen Europas Forenede Stater", at i et kapitalistisk Europa, vil Europas Forenede Stater blive brugt af storkapitalen til at dominere Europa og udsuge de svagere lande. Formålet: Kun det ene at formere kapitalen på bekostning af konkurrenterne og ved at drive arbejderklassens slid til det yderste.

Er det muligt at gå nogen anden vej under kapitalismen, spurgte Lenin, og svarede:

"Under kapitalismen er en hvilken som helst anden organisation umulig. Giv afkald på kolonier, "indflydelsesområder", kapitaleksport? At tænke på det ville betyde at synke ned på niveau med præstemanden, som hver søndag prædiker kristendommens ophøjethed for de rige og råder dem til at give til de fattige...nå-ja, om ikke et par milliarder, så dog i hvert fald i det mindste et par hundrede rubler om året".

Kort og klart gjorde Lenin her op med de folk, som mente, det var muligt at bede monopolkapitalisterne om ikke at opføre sig som mono-

polkapitalister, bede dem om at undlade at gå i retning af større økonomiske enheder, om at ophøre med monopolisering og undertrykkelse.

I dag ser vi også folk, som ønsker at bremse kapitalismens fremmarch. De gør det ved bogstavelig talt at fremhæve de "gode" forhold, der er i Danmark i dag og sætte dem som et ønskværdigt alternativ til kapitalismens fortsatte monopolisering og til forholdene i EEC.

Disse folk ønsker ikke at solidarisere sig med den mest undertrykte klasse i nationen - arbejderklassen - og de ønsker endnu mindre at organisere kampen mod kapitalismen og dens resultater i dagens Danmark. Det synspunkt gælder især for den forholdsvis store gruppe af EEC-modstandere blandt mindre kapitalister og selvstændige, som ønsker at bevare det kapitalistiske system her i landet, som det er i dag. De ved nemlig, at de ved indtræden i EEC vil blive knust i konkurrencen med monopolkapitalen. Denne modstand repræsenterer småborgerskabets fortvivlede modstand mod at gå under som klasse.

Men at lægge hovedvægten på at kræve nationale rettigheder og national selvstændighed i en periode

med veludviklet international monopolkapitalisme er historisk set et reaktionært standpunkt, fordi det ikke lader sig gøre at standse kapitalismens udvikling ved at bibeholde de eksisterende forhold. At det skulle være en lyksalighed for danske arbejdere at blive udbyttet af danske kapitalister i stedet for af f.eks. vesttyske kapitalister, turde vist være en uholdbar betragtning.

DKP's ledelse er ganske ukritisk gået i alliance med de forskellige borgerlige anti-EEC-komiteer og har selv i EEC-spørgsmålet lanceret hovedparolen: "Vi skal bevare vor nationale selvstændighed". Den fremføres sammen med fraser om, at kapitalen skal korrigere sine handelsaftaler, gå ind på ligeberettiget handelssamarbejde, osv.

Er det virkelig det alternativ, som arbejderklassen har?

Arbejderklassen og nationen

Rigtige kommunister har altid støttet og anerkendt princippet om national selvbestemmelsesret, dvs. retten til dannelsen af nationale stater. De har altid aktivt forsvaret de undertrykte folks nationale befrielseskamp.

Det var kommunister, der overalt i Europa stillede sig i spidsen for modstandskampen mod fascismen, fordi fascisme betyder øget undertrykkelse af folket og fuldstændigt fjerner de demokratiske rettigheder, arbejderklassen har tilkæmpet sig. Samtidig var denne kamp hele tiden en kamp for socialismen.

Også i dag er det vigtigt, at kampen mod EEC bliver en del af kampen for socialismen, og at vi ikke opfatter det nationale spørgsmål på det liberale småborgerskabs præmisser.

I Det kommunistiske Manifest skrev Marx og Engels:

"Arbejderne har intet fædreland. Man kan ikke berøve dem, hvad de ikke har. Idet proletariatet først må vinde det politiske herredømme, hæve sig op som national klasse, konstituere sig som nation, er det stadig nationalt, men slet ikke i borgerlig forstand".

Dette citat er ofte blevet misforstået. Borgerskabet har brugt det til at omtale kommunister som en samling landsforrædere.

Men Marx og Engelse slog her blot fast, at et kapitalistisk samfund aldrig kan blive noget fædreland for arbejderklassen. Dette skulle være en letfattelig kendsgerning. Det nationale fællesskab er ophævet under kapitalismen, arbejderklassen er sat udenfor, undertrykt, udbyttet, afskåret fra at bestemme over nationens skæbne.

Men når arbejderklassen erobrer den politiske magt, dvs. knuser det borgerlige statsapparat, der er baseret på og garanterer udbytningen, og opretter sin egen stat: proletariatets diktatur, så konstituerer arbejderklassen samtidig sig selv som nation. Som Marx og Engels også påpegede, bliver arbejderklassens stilling i nationen en helt anden. Nationen bliver virkelig et fædreland for arbejderklassen, i den forstand, at arbejderklassen bliver i stand til at bestemme sin egen fremtid.

Da DKP efter 2. Verdenskrig hævdede, at modstandskampen havde givet Danmark "friheden, selvstændigheden og demokratiet tilbage", var dette kun en halv sandhed. Nazismen var slået takket være modstandskampen, men da DKP fortsat anså spørgsmålet om den nationale selvstændighed som hovedsagen og samtidig undervurderede kapitalkræfternes magt, resulterede det i, at partiets ledere reelt solgte modstandskampen for nogle pladser i den borgerlige rigsdag og regering. Opløsningen af modstandsapparatet gjorde kapitalen i stand til at befæste sin stilling

først og fremmest i kraft af amerikansk kapital, bl.a. gennem Marshall-hjælpen.

Hvad resultatet er blevet, har vi set. Vi ser i dag, at DKP's ledere gør spørgsmålet om "vor" nationale selvstændighed til hovedsagen i kampen mod EEC, samtidig med, at de mere og mere "glemmer" klassekampen.

I sin artikel "Om nationernes Selvbestemmelsesret" skrev Lenin:

"Marx var ikke i tvivl om, at det nationale spørgsmål er af underordnet betydning sammenlignet med 'arbejderspørgsmålet'".

For kommunister findes der da heller ingen tvivl: Spørgsmålet om national selvbestemmelse må underordnes arbejderklassens kamp for at knuse kapitalismen, underordnes klassekampen, og rettes mod den gruppe i nationen, som udgøres af de danske monopolkapitalister. Først når disse er styrtet, og med dem deres udbyttersamfund, kan arbejderklassen konstituere sig som nation.

Derfor er kampen for socialismen samtidig en kamp for den nationale selvbestemmelse.

EEC-monopolernes fremstød vil - hvis de lykkes - betyde hårdere undertrykkelse og stærkere udbytning af den arbejdende befolkning. Mod dette vil arbejderklassen rette sin kamp. I den forbindelse, underordnet klassekampen og kampen

for socialismen, kan parolen for national selvstændighed stilles. Så får parolen nemlig et rigtigt klasseindhold.

Denne kamp, som føres af arbejderklassen i mange kapitalistiske lande, vil på grund af kapitalens internationalisering medføre, at kampen rettes mod den samme fjende: en international forenet kapitalmagt.

Mod dette må arbejderklassen sætte sin egen form for internationalisme: den proletariske internationalisme.

"I proletariatets forskellige nationale kampe fremhæves hele proletariatets fællesinteresser, som de fremtræder uafhængigt af nationalitet",

skrev Marx og Engels i deres manifest.

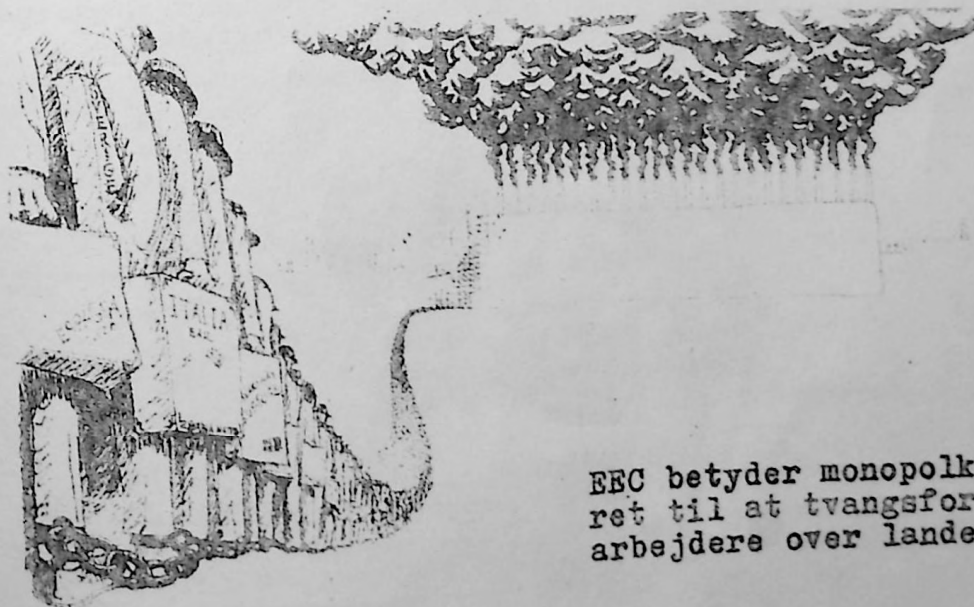
Arbejderklassen er på grund af sit direkte modsætningsforhold til den herskende klasse, den ledende kraft i kampen for socialisme.

Vore mest umiddelbare kamperfaringer lærer os solidaritetens lov. Denne lov har ikke blot gyldighed inden for den enkelte arbejdsplads eller indenfor een nation, men også i international målestok.

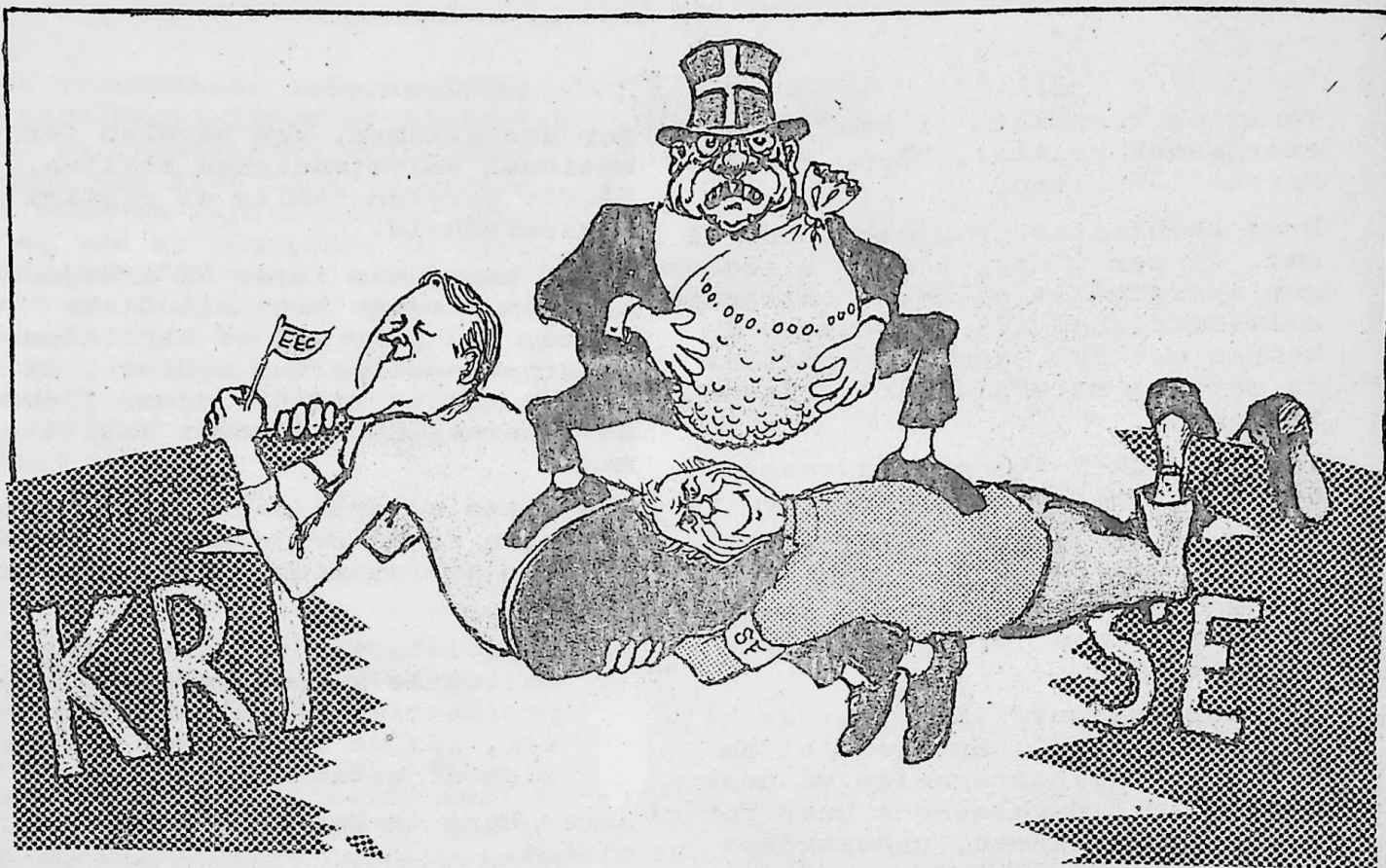
Den gamle arbejderparole

"Proletarer i alle lande foren jer!"

vil blive stadig mere håndgribelig.

EEC betyder monopolkapitalens ret til at tvangsforflytte arbejdere over landegrænserne.

Efter valget er det atter Det "røde" Kabinets tur til at administrere det krise-ramte kapitalistiske samfund.

Fortsat fra side 7

Hvis kampen mod de forværringer EEC-forberedelserne betyder skal have nogen slagkraft, må denne aktivitet styrkes og udvides. Den må vende sig mod de stigende priser, presset på lønningerne, afskedigelser, og det opskruede tempo, vi hver dag mærker på vor krop, og som er et led i at styrke storkapitalen til EEC-indtræden.

Kun ved at forpurre disse medlemsforberedelser vil EEC-medlemsskab kunne forhindres. De mange vilde strejker giver et tydeligt finger-

peg om, hvor stor forbitrelsen allerede er.

Derfor er arbejdet for at lægge grundlaget for et kommunistisk arbejderparti vigtigt - et parti der bl.a. aktivt støtter de vilde strejker. Og derfor er arbejdet ude på arbejdspladserne på at forberede en fagopposition, der kan varetage vore interesser i den økonomiske kamp, et vigtigt led i kampen mod den forværrede udbytning, EEC vil betyde.

ARBEJDERBLADET udgives af en gruppe kommunister (marxister-leninister).
Ansvh. Henning Christensen
Abonnementspris: kr. 15,00
Løssalgspris: kr. 1,00

Giro 20019
ARBEJDERBLADET
Falkønergårdsvej 15
1959 København V
Tlf. 35 18 91

Eget tryk